

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong tù, sau mỗi đợt thăm nuôi thường thấy những ‘yến tiệc’, tuy không linh đình lắm nhưng cũng đủ tạo thêm thường cho những kẻ không ai thăm viếng. Chỉ cần ngửi mùi thức ăn ngoài đời mang vào là đám mò côi tha hồ mà ‘toát mồ hôi lười’ rồi, hưởng chi cái diễm phúc được mời ngồi ăn chung, đối với đám ‘con bà phước’ ấy, hầu như chỉ thực hiện được trong giấc mơ mà thôi ! Nhưng có những kẻ vừa ‘liều như tù’ lại vừa ‘li như tù’, đi ngang qua chỗ tiệc tùng thì bỗng thốt lên một cách thân tình “*Ai kêu tui đó ?*” và mau lẹ ngồi xuống tham gia một cách thật ‘vô tư’ trước sự ngạc nhiên của những thực khách đang nhìn nhau xem ai là người kêu kẻ đó. Lại cũng có những kẻ ‘thí mạng cùi’ hơn nữa, bước đi chậm chậm ngang chỗ yến tiệc rồi tự than thân trách phận một cách nỏ nẻ rằng : “*Chớ hề !*” và lập tức sà xuống tham dự mặc cho các người kia chớ hề mời anh ta !

“*Ai kêu tui đó ?*” nói lên tâm trạng quá thèm khát được mời nên hình như trong tai văng vẳng tiếng ai đó mời mọc, cách ấy dễ thương hơn câu trách móc “*Chớ hề !*” mang tính khẳng định sự lơ là vô tâm của kẻ khác không đếm xỉa tới mình. Một bữa “tiệc” trong tù có thăm gì đâu so với những bữa “Đại tiệc” kéo dài hàng 7,8 ngày bà Từ Hy Thái Hậu chiêu đãi, thế mà kẻ không được mời vẫn liều “muối mặt” nhảy vào mà ăn, hưởng chi kẻ được mời chắc chắn là không ai đại gì từ chối. Trong đời tù, tôi nhìn thấy rõ câu “Nguu tầm nguu, mã tầm mã”, những người ‘có cửa’ thường ăn uống sinh hoạt với những kẻ ‘có tiền’. Vì ‘có đi có lại’ mới toại lòng nhau !

Tôi đã từng thấy nhóm của ‘Tur sản mại bản’ (danh từ cộng sản dùng kết án những nhà giàu) Hoàng Kim Quy, nổi danh là ‘vua thầu máy cày ; nhóm Trịnh Đức, nổi tiếng là vua thầu lưới B 40 ; nhóm Trương Dĩ Nhiên, một thời vang danh là vua thầu các loại phim Hồng Kông... họ có nhóm, có đệ tử hầu hạ ngồi ăn chung với nhau và dĩ nhiên là bảo vệ nhau. Có ai đại gì đi mời những kẻ ‘cầu bơ cầu bắt’ vào nhóm làm gì cho hao tổn chứ ! Mà nếu được on trên ban xuống một lời mời, tôi chưa từng thấy bất kỳ tù nhân nào viện bất kỳ lý do gì để từ chối.

Những năm tôi vào tù cũng là những năm dân miền Nam biết thế nào là ‘đói’. Trước năm 1975, dân miền Bắc đã từng ném cảnh thiếu thốn về vật chất lẫn tinh thần, nhưng dân miền Nam vẫn sung túc. Sau năm 1975, cả nước đều lâm vào cảnh cơ cực như nhau. Nhà nào (dĩ nhiên trừ đám đảng viên và cán bộ) cũng đầu tắt mặt tối, ăn bữa nay lại canh cánh lo bữa mai. Cái dạ dày kêu réo đã khiến con người chỉ biết lo cái hiện tại, sống tới đâu hay tới đó, vì tương lai quá xa vời và hoàn toàn vượt khỏi tầm tay. Miếng ăn đương nhiên trở thành dấu chỉ hạnh phúc, có ăn là có vui. Hễ mời ai ăn là tỏ lòng quan tâm đến người đó và kẻ được mời chẳng đại gì từ chối.

Thế nhưng bài Tin Mừng Chúa Nhật này cho thấy có những người được mời đến dự tiệc, không phải bữa tiệc dân gian bình thường mà là bữa tiệc cưới do nhà vua khoản đãi, nhưng mãi mê ưu tiên lo cho những việc hiện tại nên không đếm xỉa gì đến lời vua mời. Ngày xưa, từ chối lời vua mời là phạm tội khinh quân, một thứ tội có thể mất đầu như chơi ! Ấy vậy mà họ còn nhục mạ, hành hạ và cả gan giết chết những sứ giả nhà vua sai đi. Qua bài Tin Mừng này, Chúa Giêsu không trách chúng ta vì những lo toan cho nhu cầu vật chất hằng ngày. Nhưng chúng ta đáng bị Chúa trách khi quá lo lắng về vật chất đến nỗi quên mất hạnh phúc đời đời mà Thiên Chúa dọn sẵn và mời chúng ta đến tham dự. Chắc chắn là chúng ta có trăm nghìn lý do đưa ra để biện hộ y như những nhân vật mà Chúa Giêsu kể ra : Kẻ thì thăm nông trại, người lại đi buôn, kẻ mới cưới vợ... Tất cả những lý do đó (nên nhớ là do chính Chúa Giêsu nêu ra) đều xoay quanh cái ước mơ hưởng thụ và lợi lộc trước mắt !

Thứ Năm vừa qua, cộng đoàn chúng ta tiễn đưa bà Maria về với lòng yêu thương của Chúa, nhưng cũng là dịp tốt nhất để nhắc nhở mỗi người rằng ai rồi cũng sẽ được Chúa mời về dự tiệc Nước Trời. Chúa đã cất tiếng mời từng người, Chúa mời một cách tha thiết, vậy cách trả lời của chúng ta mới đáng suy nghĩ, trả lời thế nào: Ứng thuận hay từ chối ? Cuối đời sẽ về dự tiệc với Chúa, nếu từ chối dự tiệc thì đi đâu nhỉ ? Chắc chắn không thể trả lời trên đầu môi chót lưỡi mà phải trả lời Chúa bằng cách sống hằng ngày. Xin Chúa giúp chúng ta sống thật vui và thật trọn vẹn những giây phút hiện tại và nhận ra tình Chúa yêu thương mà đáp lại.

Linh mục Phạm Quang Hồng.

